

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 11C/23/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5615209792
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Marcián
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2019:5615209792.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš - sudca JUDr. Daniel Marcián v spore žalobcu Generali Poist'ovňa, a.s., so sídlom Lamačská cesta 3/A, Bratislava, IČO: 35709332, zastúpeného JUDr. Gabrielou Reichovou, advokátom, so sídlom Pavla Mudroňa 26, Martin proti žalovanému X. Z., nar. XX. X. XXXX, bytom L. Č.. XX, zastúpeného JUDr. Zuzanou Medveckou, advokátom, so sídlom Garbiarska 695, o zaplatenie 19.177,20 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 19.177,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 3.650,40 eur od 25. 1. 2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 11.558,40 eur od 18. 2. 2016 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.968,40 eur od 25. 6. 2017 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnom rozsahu žalobu zamieťa.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o konkrétnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenu na tunajší súd 18. 12. 2015 (v spojení s vyjadrením žalobcu doručeným na tunajší súd 26. 2. 2016, zmenou žaloby doručenu na tunajší súd 26. 2. 2016, vyjadrením žalobcu doručeným na tunajší súd 27. 2. 2017 a zmenou žaloby doručenu na tunajší súd 19. 6. 2017 a vyjadreniami žalobcu na následných pojednaniach) sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného, aby mu zaplatil sumu 19.177,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 3.650,40 eur od 16. 7. 2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 11.558,40 eur od 18. 2. 2016 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.968,40 eur od 2. 3. 2017 do zaplatenia. Uvedený žalobný návrh odôvodnil nasledovnými (relevantnými) skutkovými a právnymi tvrdeniami. Žalobca so žalovaným uzatvorili 11. 10. 2004 poistnú zmluvu na povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla č. 8880034182, ktorá sa týkala osobného motorového vozidla s evidenčným číslom: LM 975AV. Dňa 26. 9. 2007 viedol žalovaný s 1,22 promile objemu alkoholu v krvi toto vozidlo, pričom nedal prednosť v jazde oproti idúcemu motorovému vozidlu s evidenčným číslom: LM 775AD, čím došlo k zrážke vozidiel a smrti E. H. sediaceho v druhom vozidle. Dňa 15. 2. 2013 vyplatil žalobca Sociálnej poisťovni náhradu za vyplatený vdovský dôchodok v prospech L. H. (manželke po zomrelom účastníkovi dopravnej nehody) za obdobie od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 vo výške 3.650,41 eur, ktorú žalovaný žalobcovi doteraz neuhradil. Dňa 15. 1. 2016 žalobca vyplatil Sociálnej poisťovni náhradu za vyplatený vdovský dôchodok v prospech L. H. za obdobie od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2014 vo výške 11.558,40 eur, ktorú žalovaný

žalobcovi doteraz neuhradil. Dňa 24. 1. 2017 žalobca vyplatil Sociálnej poisťovni náhradu za vyplatený vdovský dôchodok v prospech L. H.Č. za obdobie od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015 vo výške 3.968,40 eur, ktorú sumu žalovaný žalobcovi doteraz neuhradil. Z právneho hľadiska svoj nárok odôvodnil žalobca poukazom na ustanovenie § 12 ods. 1 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. - o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, teda tým, že ide o osobitný regresný nárok podľa uvedeného zákonného ustanovenia, čím nejde o spotrebiteľský spor podľa § 290 Civilného sporového poriadku. Zvyšné skutkové a právne tvrdenia uvádzané v písomných podaniach žalobcu neboli pre (ďalej uvedené) právne posúdenie veci súdom podstatné, preto ich vzhľadom na zásadu hospodárnosti konania (čl. 17 základných zásad CSP) súd v odôvodnení tohto rozsudku ani neuvádzal.

2. Žalovaný vo svojich písomných podaniach (v odpore doručenom na tunajší súd 5. 2. 2016, vo vyjadrení doručenom na tunajší súd 28. 11. 2016, vyjadrení doručenom na tunajší súd 21. 4. 2017 a podaní doručenom na tunajší súd 12. 2. 2018 a na nasledujúcich pojednávaniach) navrhol žalobu (aj s jej zmenami) zamietnuť. Žalovaný poukazyval na to, že nárok na výplatu vdovského dôchodku Sociálnou poisťovňou v prospech L. H. nebol daný, pretože zanikol a aj napriek tomu dochádzalo k jeho výplate. Pokiaľ ide o dôvod, pre ktorý mal nárok na výplatu vdovského dôchodku zaniknúť, odkázal na zákony, ktoré sú všeobecne známe s tým, že výška vyplácaných dávok bola Sociálnou poisťovňou určená v rozpore so zákonom, pretože nevychádzala zo zákonom určeného vymeriavacieho základu pre určenie dávky pre tento prípad. Žalobca preto nemal mechanicky vyplácať tieto dávky, ktoré si voči nemu uplatnila Sociálna poisťovňa, a mal si overiť výšku vyplácaného dôchodku, pretože Sociálna poisťovňa mu bola povinná preukázať požadované sumy. Ďalej namietal, že žalobca nepreukázal doručenie výziev žalovanému, pretože tento medzitým zmenil adresu, a keďže mu výzvy boli doručované na predchádzajúcu adresu - L. Č. XX, H. X., nemal sa ako dozvedieť o tom, že žalobca od neho pred podaním žaloby žiadal zaplatiť. Žalovaný pritom uznal, že zmenu adresy žalobcovi neoznámil, avšak podľa neho najneskôr od doručenia odporu voči platobnému rozkazu sa mohol žalobca oboznámiť s jeho novou adresou, ktorá bola v tomto odpore uvedená. Ďalej argumentoval tým, že žalobca si mohol za poplatok vyžiadať informáciu z Registra obyvateľov SR a zistiť, že žalovaný adresu zmenil. Žalovaný tiež vzniesol námietku premlčania všetkých troch žalobcom postupne uplatnených súm (3.650,40 eur, 11.558,40 eur a 9.968,40 eur) s odôvodnením, že nešlo o vyplatenie poistného plnenia priamo poisťovateľom, ale iba o refundáciu poskytnutého plnenia. Žalovaný ďalej poukazyval na to, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský vzťah, pretože žalobca si uplatňuje voči žalovanému nárok majúci základ v poistnej zmluve, ktorý sa týka poistnej zmluvy, ktorá zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, a preto ako spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany by nemal platiť žiaden poplatok za odpor a tiež nemala byť pripustená žiadna z dvoch navrhnutých zmien žaloby (pre sumu 11.558,40 eur a pre sumu 3.968,40 eur.) V podaní doručenom žalovaným na tunajší súd 12. 2. 2018 žalovaný pritom navrhol, aby bol pripojený spis Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn.: 2T/41/2008 z dôvodu, že vykonanie tohto dôkazu je nevyhnutné na rozhodnutie civilného súdu o výške nároku na náhradu škody ako aj za účelom preukázania pochybností, či tu je existencia žalobou uplatneného nároku na náhradu škody. Ďalej v tomto podaní žalovaný súdu navrhol, aby pribral znalca, ktorý by na základe pripojeného trestného spisu vyhotovil znalecký posudok, v ktorom by sa vysporiadal s otázkami, či nebohý E. H. bol pripútaný bezpečnostným pásom, vzhľadom na charakter jeho zranení, a či by došlo k jeho smrti, keby bol pripútaný, a aby pribral znalca, ktorý by zodpovedal otázku, či by došlo k smrti nebohého E. H., ak by lekári v Liptovskom Mikuláši vykonali u nebohého CT vyšetrenie vnútorných poranení orgánov bezodkladne a po zistení vnútorných zranení by s liečbou začali ihneď, a nie až v Banskej Bystrici, kde bol neskôr nebohý prevezený. Na záver tohto podania navrhol žalovaný vyžiadať zo Sociálnej poisťovne príslušný spis, z ktorého bude vyplývať rozhodovanie o nárokoch na priznanie dôchodku po nebohom E. H.J., a to za účelom preukázania nesprávneho určenia výšky dôchodku Sociálnou poisťovňou. V záverečnej reči na pojednávaní konanom 10. 1. 2019 žalovaný doplnil, že vdovský dôchodok nemal byť L. H. vyplácaný aj preto, že dochádzalo k súbehu dôchodkov, a keďže si L. H. nesprávne mohla vybrať pre ňu výhodnejší dôchodok, došlo tak bez možnosti žalovaného zasiahnuť do tohto procesu k jeho poškodeniu, a namietal aj ďalšie okolnosti súvisiace so správnosťou vyplácania dôchodku vo výške, ako bol vyplatený.

3. Medzi stranami nebolo sporné, že

a) právny predchodca žalobcu - Česká poisťovňa - Slovensko, a.s. so žalovaným uzatvorili 11. 10. 2004 poisťnú zmluvu na povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla č. 8880034182, ktorá sa týkala motorového vozidla z evidenčným číslom: LM 975AV,

b) žalobca 15. 2. 2013 vyplatil Sociálnej poisťovni náhradu za ňou vyplatený vdovský dôchodok v prospech L. H. (manželke po zomrelom účastníkovi dopravnej nehody E. H.) za obdobie od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 vo výške 3.650,40 eur,

c) žalobca 15. 1. 2016 vyplatil Sociálnej poisťovni náhradu za ňou vyplatený vdovský dôchodok v prospech L. H. za obdobie od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2014 vo výške 11.558,48 eur, a že

d) žalobca 24. 1. 2017 vyplatil Sociálnej poisťovni náhradu za ňou vyplatený vdovský dôchodok v prospech L. H. za obdobie od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015 vo výške 3.968,40 eur.

4. V tejto súvislosti súd považuje za potrebné vyjadriť sa k námietke žalovaného uplatnenej na pojednávaní konanom 10. 1. 2019, kedy tento vo všeobecnosti (nespochybňujúc nespornosť vyššie uvedených skutkových tvrdení) uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že ide o konanie začaté pred 1. 7. 2016, nemožno podľa § 470 ods. 2 CSP uplatňovať ustanovenia § 151 ods. 1 CSP o následkoch nepopretia skutkových tvrdení protistranou.

5. S touto argumentáciou vzhľadom na výslovné znenie § 470 ods. 2 CSP síce možno súhlasiť, teda v danej veci nie je možné uplatňovať § 151 ods. 1 CSP podľa ktorého sa považujú nepopreté skutkové tvrdenia za nesporné, avšak predchádzajúci procesný kódex (účinný do 1. 7. 2016) - Občiansky súdny poriadok v § 153 ods. 1 uvádzal, že súd rozhoduje na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti. Teda aj podľa procesného kódexu účinného do 1. 7. 2016 bolo možné vychádzať z nesporných skutkových tvrdení účastníkov konania (bez použitia konštrukcie založenej na výslovnom nepopretí skutkových tvrdení protistranou ako to upravuje § 151 CSP.) Vzhľadom na zásadu hospodárnosti (čl. 17 základných zásad CSP) neexistuje (aj pri absencii ustanovenia v CSP obdobného ust. § 153 ods. 1 OSP) dôvod, aby (v konaniach, ktoré boli začaté za účinnosti OSP) boli skutočnosť, ktoré neboli medzi stranami sporné, predmetom dokazovania.

6. Vo vzťahu ku (relevantným) sporným skutkovým tvrdeniam strán súd na pojednávaní vykonával dokazovanie, pričom dospel k nasledovným čiastkovým skutkovým zisteniam.

7. Zo (žalobcom pripojeného) listinného dôkazu - rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn.: 2T/41/2008 z 21. 5. 2008 (s vyznačenou doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti 21. 5. 2008) vyplynulo, že žalovaný bol uznaný vinným z toho, že 26. 9. 2007, o 17.15 hod. po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov viedol osobné motorové vozidlo z evidenčným číslom LM 975AV, pričom pri odbočovaní vľavo nedal prednosť protiidúcemu vozidlu evidenčného čísla LM 775AD, ktoré viedol F. H., nar. X. X. XXXX, čím došlo k zrážke vozidiel, pri ktorom spolujazdec E. H., S. X. X. XXXX utrpel mnohopočetné poranenia, ktoré viedli 6. 10. 2007 k jeho smrti, pričom bolo zistené, že obvinený (žalovaný) mal v čase dopravnej nehody v krvi najmenej 1,22 promile alkoholu, čím spáchal prečin usmrtienia podľa § 149 ods. 4 Trestného zákona, pretože ako vodič dopravného prostriedku spôsobil v stave vylučujúcom spôsobilosť vykonávať takúto činnosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, inému z nedbanlivosti smrť.

8. Zo (žalobcom pripojenej) výzvy (žalobcu) z 26. 2. 2013 vyplynulo, že žalobca 26. 2. 2013 vyhotovil výzvu, v ktorej z právneho titulu uvedeného v žalobe vyzýval žalovaného na uhradenie sumy 3.650,40 eur. Zo žalobcom označených a pripojených dôkazov však nevyplývalo, že by táto výzva bola aj doručená do dispozičnej sféry žalovaného.

9. Zo (žalobcom pripojenej) výzvy (žalobcu) pre žalovaného z 18. 1. 2016 (a z priloženej fotokópie poštovej obálky na č. I. 44 spisu) súd zistil, že žalobca vyhotovil 18. 1. 2016 výzvu pre žalovaného na úhradu sumy 11.558,40 eur z právneho titulu uvedeného v žalobe, pričom táto výzva (ako hmotnoprávny úkon) bola doručená do dispozičnej sféry žalovaného (podľa § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka) (najneskôr) 22. 1. 2016, kedy podľa poznámky na poštovej obálke došlo k uloženiu tejto zásielky na

pošte. Z obsahu tejto výzvy (aj z príslušnej poštovej obálky) vyplýva, že bola žalovanému doručovaná na adresu - L. XX, H. X..

10. Z oznámenia (žalovaného) o škodovej udalosti (adresovaného právnenému predchodcovi žalobcu) z 11. 10. 2007 (na č.l. 7) vyplynula adresa žalovaného - L. XX, H. X..

11. Zo (žalobcom pripojenej) výzvy (žalobcu) z 31. 1. 2017 vyplynulo, že žalobca 31. 1. 2017 vyhotovil výzvu pre žalovaného na úhradu sumy 3.968,40 eur z právneho titulu uvedeného v žalobe. Zo žalobcom označených a pripojených dôkazov však nevyplynulo, že by táto výzva bola aj doručená do dispozičnej sféry žalovaného.

12. Zo (žalobcom pripojeného) potvrdenia Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok z 29. 6. 2012 (spolu s jeho prílohami - rozpisom vyplatených dávok) vyplynulo, že Sociálna poisťovňa písomne potvrdila, že výška vyplatených dávok dôchodkového poistenia v prospech L. H. na vdovskom dôchodku za obdobie od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 predstavuje sumu 3.650,41 eur.

13. Zo (žalobcom pripojeného) potvrdenia Sociálnej poisťovne z 3. 9. 2015 o výške vyplatených dávok dôchodkového poistenia (spolu s jeho prílohami - príslušnými rozpismi Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok) vyplynulo, že Sociálna poisťovňa písomne potvrdila, že výška vyplatených dávok dôchodkového poistenia v prospech L. H. na vdovskom dôchodku za obdobie od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2014 predstavuje sumu 11.558,40 eur.

14. Zo (žalobcom pripojeného) potvrdenia Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok dôchodkového poistenia z 16. 6. 2016 (spolu s jeho prílohami - príslušnými rozpismi Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok dôchodkového poistenia) mal súd preukázané, že Sociálna poisťovňa písomne potvrdila výšku vyplatených dávok v prospech L. H. na vdovskom vdovského dôchodku za obdobie od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015 v úhrnnej výške 3.968,40 eur.

15. Takto na základe nesporných skutkových tvrdení a vykonaného dokazovania zistený skutkový stav súd podrobil svojmu právnenému posúdeniu, pričom aplikoval nasledovné hmotnoprávne ustanovenia.

16. Podľa § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. - o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZSP“) Sociálna poisťovňa má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania; výšku škody preukazuje Sociálna poisťovňa potvrdením príslušnej organizačnej zložky Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok.

17. Podľa § 238 ods. 6 ZSP právo na náhradu škody podľa odseku 1 uplatňuje Sociálna poisťovňa v súdnom konaní podľa osobitného predpisu.

18. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. - o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZPZP“) náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

19. Podľa § 12 ods. 1 písm. a) ZPZP poisťovateľ má proti poistníkovi nárok na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ak spôsobil škodu úmyselne alebo ak viedol motorové vozidlo pod vplyvom návykovej látky.

20. Podľa § 4 ods. 3 ZPZP poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil príslušným subjektom uplatnené, preukázané a vyplatené náklady zdravotnej starostlivosti, nemocenské dávky, dávky nemocenského zabezpečenia, úrazové dávky, dávky úrazového zabezpečenia, dôchodkové dávky, dávky výsluhového zabezpečenia a dôchodky starobného dôchodkového sporenia, ak poistený je povinný ich nahradiť týmto subjektom.

21. Sociálna poisťovňa vychádzajúc zo záveru, že má voči žalovanému právo na náhradu škody podľa § 238 ods. 1 ZSP, ktorá škoda jej mala vzniknúť výplatom dávok vdovského dôchodku v prospech vdovy po zomrelom E. H. v dôsledku zavineného protiprávneho konania žalovaného, využila alternatívu

postupu podľa § 15 ods. 1 ZPZP a obrátila sa priamo na žalobcu ako poisťovateľa žalovaného z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a teda nevyužila možnosť uplatnenia si nároku na náhradu škody podľa § 238 ods. 1 ZSP v osobitnom konaní proti žalovanému podľa § 238 ods. 6 ZSP. Žalobca ako poisťovateľ žalovaného z poistenia zodpovednosti za škodu sa následne v súlade s § 12 ods. 1 písm. a) ZPZP a § 4 ods. 3 ZPZP obrátil na žalovaného s regresným nárokom na náhradu poistného plnenia, ktoré za neho vyplatil Sociálnej poisťovni, ktorý je predmetom tohto konania.

22. Nebolo sporné, že žalobca ako poisťovateľ žalovaného na základe poistnej zmluvy uzatvorenej 11. 10. 2004 na povinné zmluvné poistenie zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla č. 8880034182, ktorá poistná zmluva sa týkala motorového vozidla z evidenčným číslom: LM 975AV, dňa 15. 2. 2013 vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou tohto motorového vozidla Sociálnej poisťovni náhradu za ňou vyplatený vdovský dôchodok v prospech L. H. (ako manželke po zomrelom účastníkovi dopravnej nehody E. H.) za obdobie od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 vo výške 3.650,40 eur, dňa 15. 1. 2016 náhradu za vyplatený vdovský dôchodok za obdobie od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2014 vo výške 11.558,48 eur a 24. 1. 2017 náhradu za vyplatený vdovský dôchodok za obdobie od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015 vo výške 3.968,40 eur. Nebola teda sporná okolnosť výplaty (a jej výšky) z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorá je jednou z podmienok vzniku nároku poisťovateľa podľa § 12 ods. 1 písm. a) ZPZP na náhradu poistného plnenia, ktoré za žalovaného ako poistníka, ktorý je súčasne poisteným (§ 12 ods. 2 ZPZP) vyplatil žalobca z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla Sociálnej poisťovni.

23. Ustanovenie § 12 ods. 1 písm. a) ZPZP ďalej vyžaduje pre vznik nároku na náhradu poistného plnenia preukázanie vedenia motorového vozidla pod vplyvom návykovej látky. Táto okolnosť pritom jednoznačne vyplýva z výrokovkej časti rozsudku tunajšieho súdu sp.zn.: 2T/41/2008 z 21. 5. 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 21. 5. 2008. Civilný súd je pritom podľa § 193 Civilného sporového poriadku viazaný (nemôže vykonávať vlastné dokazovanie) rozhodnutím trestného súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal. Pritom podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, sp.zn.: 25 Cdo 2365/2007, a aj na základe názoru vysloveného v rozhodnutí publikovanom v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R 35/1993 vyplýva, že uvedené ustanovenie treba vykladať tak, že civilný súd je viazaný výrokom trestného rozsudku o tom, že bol skutok spáchaný, kto ho spáchal a ako je právne kvalifikovaný (vrátane zavinenia), teda celým výrokom o vine (jeho skutkovou aj právnou časťou.) V uvedenom rozsudku sa pritom jednoznačne uvádza, že smrť E. H. spôsobil z nedbanlivosti žalovaný, a to tým spôsobom, že vedúc motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu vo výške 1,22 promile objemov v krvi, nedal prednosť pri odbočovaní vľavo protiidúcemu motorovému vozidlu, v ktorom sedel nebohý E. H., čím sa dopustil z nedbanlivosti trestného činu usmrtenia.

24. Keďže z § 4 ods. 3 ZPZP vyplýva, že poisťovateľ (žalobca) mal povinnosť za poisteného (žalovaného) nahradiť Sociálnej poisťovni ako príslušnému subjektu (viď pozn. 6b) k uvedenému ustanoveniu) uplatnené, preukázané a vyplatené dôchodkové dávky, ak poistený je povinný ich nahradiť týmto subjektom, súd v rámci tohto konania musel skúmať aj splnenie podmienky podľa tohto ustanovenia, teda či žalovaný bol povinný nahradiť tieto sumy dôchodkových dávok Sociálnej poisťovni (podľa § 238 ods. 1 ZSP), resp. či Sociálna poisťovňa žalobcovi dostatočne preukázala svoj nárok na náhradu škody podľa § 238 ods. 1 ZSP, ktorý voči nemu podľa § 15 ods. 1 ZPZP priamo uplatnila. Inými slovami aj v tomto konaní musí súd skúmať, či boli splnené podmienky vzniku práva Sociálnej poisťovne voči žalovanému podľa § 238 ods. 1 ZSP (čo do základu, aj výšky).

25. Z (vyššie uvádzaných) nesporných skutkových tvrdení vyplýva, že medzi stranami nebola sporná okolnosť výplaty dávok vdovského dôchodku (v uvedených sumách) Sociálnou poisťovňou v dôsledku zavineného protiprávneho konania žalovaného v prospech oprávnenej osoby (vdovy po zomrelom), ktorá okolnosť je jednou z podmienok vzniku práva Sociálnej poisťovne na náhradu škody podľa § 238 ods. 1 ZSP.

26. Vykonaným dokazovaním (z výrokovkej časti rozsudku tunajšieho súdu sp.zn.: 2T/41/2008 z 21. 5. 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 21. 5. 2008) bol preukázaný základ nároku Sociálnej poisťovne na náhradu škody podľa § 238 ods. 1 ZSP voči žalovanému, pretože z uvedeného rozsudku vyplynulo, že žalovaný sa dopustil zavineného protiprávneho konania, ktorým z nedbanlivosti spôsobil smrť E. H., v ktorého dôsledku bola Sociálna poisťovňa povinná vyplácať jeho pozostalej

manželke - L. H. vdovský dôchodok po vyššie uvedené obdobia v uvedených sumách. Ako už bolo uvedené civilný súd je podľa § 193 Civilného sporového poriadku viazaný rozhodnutím trestného súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal, teda nemôže v tomto smere vykonávať vlastné dokazovanie.

27. Vykonaným dokazovaním (z potvrdenia Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok z 29. 6. 2012, potvrdenia Sociálnej poisťovne z 3. 9. 2015 o výške vyplatených dávok dôchodkového poistenia a z potvrdenia Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok dôchodkového poistenia z 16. 6. 2016) mal súd preukázanú aj výšku škody, na ktorej náhradu mala voči tretím osobám Sociálna poisťovňa nárok podľa § 238 ods. 1 ZSP. Z ust. § 238 ods. 1 ZSP totiž výslovne vyplýva, že výšku škody preukazuje Sociálna poisťovňa (len) potvrdením príslušnej organizačnej zložky Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok. Tieto potvrdenia Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok sú dôkazom nielen v konaní podľa § 238 ods. 6 ZSP, ale aj pri využití alternatívy postupu podľa § 15 ods. 1 ZPZP, teda keď sa Sociálna poisťovňa obráti so svojím nárokom priamo voči poisťovateľovi, ktorý má pritom podľa § 4 ods. 3 ZPZP povinnosť požadovať od Sociálnej poisťovne aj preukázanie jej nároku. Z uvedeného dôvodu preto nie je dôvodná námietka žalovaného, že poisťovateľ (žalobca) mal od Sociálnej poisťovne žiadať všetky písomné podklady, na základe ktorých Sociálna poisťovňa priznala L. H. vdovský dôchodok a skúmať správnosť výpočtov o výške dôchodku a pod. Sociálna poisťovňa poisťovateľovi dostatočne preukázala svoj nárok na náhradu škody podľa § 238 ods. 1 ZSP, keď mu predložila uvedený trestný rozsudok (ktorým bol preukázaný nárok na náhradu škody čo do základu) a uvedené potvrdenia Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok (ktorým bol podľa § 238 ods. 1 ZSP preukázaný nárok na náhradu škody, čo do jeho výšky.) To, že potvrdenie Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok dôchodkového zabezpečenia je postačujúcim dôkazom vyplýva aj napr. z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn.: 16Co/428/2016 z 29. 6. 2017, konkrétne z ods. 19 jeho odôvodnenia. V tejto súvislosti súd dodáva, že nie je dôvodná ani námietka žalovaného podľa ktorej má súd v tomto konaní (o nároku žalobcu ako poisťovateľa podľa § 12 ods. 1 písm. a) ZPZP a § 4 ods. 3 ZPZP) skúmať správnosť rozhodnutia Sociálnej poisťovne o priznanom vdovskom dôchodku. Uvedený názor potvrdzuje napríklad aj rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 5. 9. 2018, sp.zn.: 11Co/182/2017, najmä ods. 14 jeho odôvodnenia, v ktorom sa uvádza, že v konaní o zaplatenie náhrady škody podľa § 238 ods. 1 ZSP (a tým ani v konaní o zaplatenie náhrady plnenia podľa § 12 ods. 1 písm. a) ZPZP - pozn. tunajšieho súdu) nie je súd oprávnený skúmať rozhodnutie Sociálnej poisťovne o priznaní výplaty dávok, nakoľko spôsob rozhodovania a konania Sociálnej poisťovne opravuje osobitný predpis, pričom výsledkom tohto konania je právoplatné rozhodnutie Sociálnej poisťovne, správnosť ktorého nemôže byť preskúmaná v konaní o náhradu škody podľa § 238 ZSP (a tým ani v konaní podľa § 12 ods. 1 písm. a) ZPZP - pozn. tunajšieho súdu).

28. Z uvedeného vyplýva, že súd tak mal preukázané aj všetky podmienky vzniku práva Sociálnej poisťovne voči žalovanému podľa § 238 ods. 1 ZSP, tak ako to vyžaduje § 4 ods. 3 ZPZP.

29. Vzhľadom na uvedené súd podľa § 12 ods. 1 písm. a) ZPZP (v spojení s § 4 ods. 3 ZPZP a § 238 ods. 1 ZSP) vyhovel žalobou uplatnenému nároku v časti istiny a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 19.177,20 eur.

30. Súd sa následne vysporiadal aj s ostatnou právnou argumentáciou žalovaného a jeho návrhmi na vykonanie dokazovania, ktoré na pojednávaní zamietol vykonať.

31. Pokiaľ ide o žalovaným vznesenú námietku premlčania, súd ju považuje za nedôvodnú, pretože nárok žalobcu podľa § 12 ods. 1 písm. a) ZPZP v spojení s § 4 ods. 3 ZPZP je osobitný postihový (regresný) nárok poisťovateľa voči poistenému vyplývajúci z tohto zákonného ustanovenia, ktorý sa preto premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote podľa § 101 Občianskeho zákonníka (nejde o právo na náhradu škody podľa Občianskeho zákonníka pre ktoré by platila osobitná úprava premlčacej lehoty podľa § 106 OZ), ktorá všeobecná premlčacia lehota začala podľa § 101 OZ plynúť odo dňa, kedy žalobca ako poisťovateľ mohol právo vykonať po prvýkrát, čo bolo najskôr v deň kedy vyplatil príslušnú sumu poistného plnenia v prospech Sociálnej poisťovne. Kým uvedenú sumu Sociálnej poisťovni nevyplatil nemohol totiž regresom požadovať jej zaplatenie od žalovaného. Keďže vo vzťahu ku všetkým trom vyššie uvedeným sumám došlo k výplatu poistného plnenia poisťovateľom v prospech Sociálnej poisťovne v období kratšom ako 3 roky pred podaním žaloby, resp. príslušného návrhu na

rozšírenie žaloby na súd, nemohlo dôjsť k premlčaniu vo vzťahu k žiadnej z týchto uplatnených súm náhrad vyplateného poistného plnenia.

32. Pokiaľ ide o žalovaného námiatku, že v danom konaní ide o spotrebiteľský spor, súd uvádza, že za spotrebiteľský spor podľa § 290 Civilného sporového poriadku sa považuje spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. V tomto prípade sa však nejedná o takýto spor. Ide tu síce o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom, avšak nie je súčasne naplnená podmienka, že tento spor vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy, resp. že súvisí so spotrebiteľskou zmluvou, pretože spor sa týkal toho, či poisťovateľ má voči poistenému (osobitné) právo upravené v § 12 ods. 1 písm. a) ZPZP, ktoré vyplýva výlučne z tohto zákonného ustanovenia, a nie z poistnej (spotrebiteľskej) zmluvy uzatvorenej medzi poisťovateľom a poisteným. Vznik tohto práva je pritom podmienený predovšetkým tým, či poistený spôsobil prevádzkou motorového vozidla pod vplyvom alkoholu škodovú udalosť, teda protiprávnym konaním poisteného. V tejto súvislosti súd tiež poukazuje na to, že táto námiatka žalovaného bola vznesená už pred rozhodovaním odvolacieho súdu, a tento napriek tomu podľa § 389 ods. 2 CSP nezrušil právoplatné procesné uznesenia o pripustení zmeny žaloby, ktoré by v spotrebiteľských sporoch podľa § 294 CSP nebolo možné, z čoho možno usudzovať, že odvolací súd sa konkludentne stotožnil s právnym záverom tunajšieho súdu, že nejde o spotrebiteľský vzťah. S poukazom na § 391 ods. 2 CSP, ktorý hovorí o záväznosti právneho názoru vysloveného odvolacím súdom dokonca možno uvažovať aj o záväznosti tohto konkludentného právneho názoru odvolacieho súdu pre tunajší súd.

33. Pokiaľ ide o návrhy na vykonanie dokazovania uvedené v podaní žalovaného, ktoré bolo doručené na tunajší súd 12. 2. 2018, súd ich zamietol vykonať z nasledovných dôvodov.

34. Návrh žalovaného na vykonanie dokazovania obsahom spisu tunajšieho súdu sp.zn.: 2T/41/2008 za účelom rozhodnutia o existencii a výške uplatneného nároku na náhradu škody, súd považoval pre takéto všeobecné a neurčité odôvodnenie navrhovaného dokazovania za nedôvodné. Žalovaný teda vlastne neuviedol skutkové tvrdenia, ktoré by sa mali týmto dokazovaním preukázať.

35. Návrhy žalovaného na pribratie znalcov na zistenie, či E. H. bol pripútaný, vzhľadom na charakter jeho zranení a na zistenie, či by došlo k jeho smrti, keby nebol pripútaný, ako aj na zistenie, či by došlo k smrti E. H., ak by lekári včas vykonali CT vyšetrenie a začali so správnou liečbou už v Liptovskom Mikuláši, a nie až v Banskej Bystrici, súd zamietol z dôvodu, že tieto otázky žalovaného, či by došlo k smrti menovaného, keby bol pripútaný, resp. keby bol včas vyšetrený a liečený zjavne smerujú k snahe o preukázanie, že žalovaný si zavinil svoju smrť nepripútaním, resp. že lekári spôsobili smrť žalovaného v dôsledku oneskoreného vyšetrenia a liečenia. Rozsudkom tunajšieho súdu sp.zn.: 2T/41/2008 z 21. 5. 2008 (právoplatného a vykonateľného 21. 5. 2018) však bolo (v jeho výrokovej časti) vyslovené, že žalovaný z nedbanlivosti spôsobil smrť E. H. tým spôsobom, že vedúc motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu vo výške 1,22 promile v krvi, nedal prednosť pri odbočovaní vľavo protiidiúcemu motorovému vozidlu, v ktorom sedel poškodený, čím sa dopustil trestného činu usmrtenia. Ako už bolo uvedené civilný súd je podľa § 193 CSP viazaný (nemôže teda v tomto smere vykonávať znovu vlastné dokazovanie) rozhodnutím trestného súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal. Pritom podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, sp.zn. 25 Cdo 2365/2007, resp. aj na základe právneho názoru vysloveného v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R 35/1993 vyplýva, že uvedené ustanovenie treba vykladať tak, že civilný súd je viazaný výrokom trestného rozsudku o tom, že bol skutok spáchaný, kto ho spáchal a ako je právne kvalifikovaný (vrátane zavinenia), teda celým výrokom o vine (jeho skutkovou a právnou časťou.) Za týchto okolností pokus žalovaného otvoriť otázku viny tvrdením, že nie žalovaný, ale (možno) poškodený alebo lekári zodpovedajú za to, že E. H. zomrel, je neprípustné. Uvedené návrhy na vykonanie znaleckého dokazovania pritom mohol žalovaný ako obvinený už namietať v uvedenom trestnom konaní, čo však neurobil, ale naopak, (keďže ide o rozsudok o schválení dohody o vine a treste) sám dobrovoľne uznal svoju vinu (aj v záujme dosiahnutia nižšieho trestu), ktorú teraz v civilnom konaní v celom rozsahu popiera. K týmto návrhom na vykonanie dokazovania súd ďalej dopĺňa, že uvedeným znaleckým dokazovaním sa v podstate majú zodpovedať otázky položené žalovaným, či nepripútanie mohlo spôsobiť smrť žalovaného, resp. či oneskorená zdravotná starostlivosť mohla spôsobiť smrť žalovaného.

Žalovaný teda vôbec neuviedol skutkové tvrdenia, ktoré by sa mali navrhnutým dokazovaním preukázať. V zásade však platí, že dokazovaním sa zisťujú skutočnosti, ktoré strany sporu tvrdili, a nedokazujú

sa skutočnosti, ktoré strany netvrdili. Účelom dokazovania v civilnom konaní nie je viesť vyšetrovanie za účelom zodpovedania otázok jednej zo strán, ale preukázať stranou prednesené skutkové tvrdenia. Žalovaný buď mal vedomosť, že smrť poškodeného bola spôsobená ním samým, resp. lekármi, a vtedy to mal uviesť ako skutkové tvrdenie a na jeho preukázanie navrhnúť vykonanie dokazovania alebo túto vedomosť nemal a potom to nemohlo mať relevanciu v tomto konaní a byť predmetom dokazovania. Žalovaný teda vo vzťahu k uvedeným skutočnostiam, ktoré sa mali preukázať vykonávaným znaleckým dokazovaním neunesol bremeno tvrdenia.

36. Pokiaľ ide o návrh žalovaného na vykonanie dokazovania vyžiadanim spisu zo Sociálnej poisťovne, z ktorého by vyplývalo rozhodovanie Sociálnej poisťovne o nárokoch L. H. na priznanie dôchodku po E. H., za účelom preukázania jeho nesprávnosti výpočtu výšky či základu dôchodku, sa súd vyjadroval už vyššie, kedy takýto postup (aj s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 5. 9. 2018, sp.zn.: 11Co/182/2017) odmietol.

37. Ostatné stranami navrhnuté dôkazy (napr. aj výpovede strán sporu), súd zamietol vykonať, nakoľko to nebolo pre účely rozhodnutia veci potrebné, čím rešpektoval zásadu hospodárnosti vyjadrenú v čl. 17 základných zásad CSP.

38. Za (čiastočne) dôvodnú však považoval súd námietku žalovaného, že žalobca nepreukázal (pred uplatnením na súde) doručenie výziev na plnenie (uvedených troch súm) žalovanému, čím vzhľadom na § 563 Občianskeho zákonníka (a ustálenú judikatúru) nebolo do času doručenia žaloby, resp. návrhov na zmenu žaloby žalovanému, mať za to, že tieto nároky sú splatné. Konkrétne táto námietka platí vo vzťahu k (v žalobe) uplatnenej sume náhrady vo výške 3.650,40 eur a vo vzťahu k (v druhom návrhu na zmenu žaloby doručenom na tunajší súd 19. 6. 2017) uplatnenej sume náhrady vo výške 3.968,40 eur. Žalobca totiž predložil ako dôkazy len výzvy na plnenie týchto súm adresované žalovanému, avšak neoznačil aj dôkazy o tom, že tieto výzvy (ako hmotnoprávne úkony) boli doručené do dispozičnej sféry žalovaného podľa § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ako tak učinil v prípade výzvy na uhradenie sumy náhrady vo výške 11.558,40 eur, keď k výzve na úhradu tejto sumy pripojil aj kópiu príslušnej poštovej obálky s poznámkou, že došlo k uloženiu tejto zásielky na pošte 3. 2. 2016, ktorý deň potom bolo možné považovať za deň doručenia tejto výzvy do dispozičnej sféry žalovaného podľa § 45 ods. 1 OZ.) Teda iba v prípade uplatnenej sumy náhrady vo výške 11.558,40 eur súd nevyhovел tejto námietke žalovaného.

39. Pokiaľ ide o uplatnenú sumu 11.558,40 eur, súd nemohol vyhovieť ani námietke žalovaného, podľa ktorej žalobca mu poslal výzvu na zaplatenie tejto sumy (výzva z 18. 1. 2016) na nesprávnu adresu - L. XX, H. X., pretože vzhľadom na zmenu adresy žalovaného táto už nebola aktuálna, pričom však (podľa žalovaného) žalobca mohol z odporu voči platobnému rozkazu zistiť, že žalovaný už má inú adresu. Nesprávnosť tejto námietky podľa súdu spočíva v tom, že výzva žalobcu z 18. 1. 2016 bola doručená do dispozičnej sféry žalovaného (uložením na pošte) 3. 2. 2016, a až o dva dni neskôr 5. 2. 2016 bol na súd doručený odpor žalovaného proti platobnému rozkazu, teda najskôr 5. 2. 2016 mohol žalobca nahliadnutím do súdneho spisu zistiť (z odporu), že žalovaný má inú adresu. Rovnako neobstojí argument žalovaného, že v prípade, ak sa nepodarilo žalobcovi túto výzvu z 18. 1. 2016 žalovanému doručiť na adresu L. XX, H. X., mal si na Registri obyvateľov SR (za príslušný poplatok) vyžiadať informáciu o aktuálnej adrese pobytu žalovaného, kde by zistil, že si ju žalovaný zmenil.

Žalobca je totiž etablovaná poisťovňa, ktorá komunikuje s množstvom klientov, a nie je možné rozumne od nej očakávať (ani to žiadny zákon nevyžaduje), aby si v prípade každej neprebratej poštovej zásielky vyžiadavala z registra obyvateľov informáciu, či dotýčny adresát, ktorý neprebral zásielku (náhodou) nemá už inú adresu, teda či k neprebratiu nedošlo len z dôvodu momentálnej dovolenky alebo inej neprítomnosti v mieste pobytu, ale z dôvodu, že si adresát medzitým oficiálne zmenil adresu pobytu (ktorú navyše predtým oznámil poisťovni ako svoju adresu.) Je preto výlučne zodpovednosťou žalovaného, pokiaľ zmení adresu pobytu, oznámiť ju všetkým súkromnoprávnym inštitúciám, s ktorými má uzavretý zmluvný vzťah, že došlo k zmene adresy. Vzhľadom na uvedené, vo vzťahu k uplatnenej sume 11.558,40 eur, súd nevyhovел námietke žalovanej a považoval túto sumu za splatnú uplynutím lehoty splatnosti uvedenej vo výzve žalobcu na plnenie tejto sumy z 18. 1. 2016, teda 17. 2. 2016. Vo vzťahu k ostatným uplatneným sumám (3.650,40 eur a 3.968,40 eur) sa (v súlade s ustálenou judikatúrou) považoval za deň ich splatnosti deň nasledujúci pod dni, kedy bola žaloba (pre sumu 3.650,40 eur) a návrh na zmenu žaloby doručený na tunajší súd 19. 6. 2017 (pre sumu 3.968,40 eur) súdom (v rámci tohto konania) doručený žalovanému.

40. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na úroky z omeškania, súd priznal žalobcovi podľa § 517 ods. 2 OZ nárok na úroky z zmeškania z priznanej dlžnej sumy 3.650,40 eur za obdobie od 25. 1. 2016 do zaplatenia, nakoľko pre nepreukázanie doručenia pred žalobnej výzvy z 26. 2. 2013 na zaplatenie tejto sumy žalovanému sa považoval za deň doručenia tejto výzvy deň, kedy súd postupom podľa § 167 ods. 2 CSP doručil žalobu žalovanému, teda deň 23. 1. 2016, čím nasledujúceho dňa podľa § 563 OZ bol žalovaný povinný žalobcovi uvedenú sumu zaplatiť a ďalší deň (25. 1. 2016) sa dostal žalovaný prvýkrát do omeškania. Vzhľadom na to, pokiaľ ide o uplatnený nárok na úroky z omeškania z tejto sumy za obdobie od 16. 7. 2015 do 25. 1. 2016 súd žalobu zamietol. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnenú výšku úrokovej sadzby úrokov z omeškania (5,05% ročne), táto bola v súlade s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. vyčíslená správne, preto súd priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania z tejto sumy (3.650,40 eur) za uvedené obdobie v uplatnenej úrokovej sadzbe.

41. Súd však priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania z priznanej dlžnej sumy 11.558,40 eur za celé ním uplatnené obdobie od 18. 2. 2016 do zaplatenia, pretože žalobca preukázal doručenie výzvy na zaplatenie tejto sumy z 18. 1. 2016 do dispozičnej sféry žalovaného podľa § 45 ods. 1 OZ (uložením na pošte) dňa 3. 2. 2016, a keďže uvedená výzva z 18. 1. 2016 obsahovala určenie lehoty splatnosti do 17. 2. 2016, tak podľa § 517 ods. 2 OZ až nasledujúci deň, teda 18. 2. 2016 sa dostal žalovaný do omeškania. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnenú výšku úrokovej sadzby úrokov z omeškania (5,05% ročne), táto bola v súlade s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. vyčíslená správne, preto súd priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania z tejto sumy (11.558,40 eur) za uvedené obdobie v uplatnenej úrokovej sadzbe.

42. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na úroky z omeškania zo sumy 3.968,40 eur, súd priznal žalobcovi podľa § 517 ods. 2 OZ nárok na úroky z zmeškania z priznanej dlžnej sumy 3.968,40 eur za obdobie od 25. 6. 2017 do zaplatenia, nakoľko pre nepreukázanie doručenia výzvy z 30. 1. 2017 na zaplatenie tejto sumy žalovanému sa považoval za deň doručenia tejto výzvy deň, kedy súd doručil príslušný návrh na zmenu žaloby žalovanému, teda deň 23. 6. 2017 (na pojednávaní), čím nasledujúceho dňa podľa § 563 OZ bol žalovaný povinný žalobcovi uvedenú sumu zaplatiť a ďalší deň (25. 6. 2017) sa dostal žalovaný prvýkrát do omeškania. Vzhľadom na to, pokiaľ ide o uplatnený nárok na úroky z omeškania z tejto sumy za obdobie od 2. 3. 2017 do 25. 6. 2017 súd žalobu zamietol. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnenú výšku úrokovej sadzby úrokov z omeškania (5% ročne), táto bola v súlade s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. vyčíslená správne, preto súd priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania z tejto sumy (3.968,40 eur) za uvedené obdobie v uplatnenej úrokovej sadzbe.

43. Vzhľadom na to, že žalobca si uplatňoval nárok na zaplatenie istiny vo výške 19.177,20 eur s príslušenstvom a výrokom rozsudku mu bola priznaná suma 19.177,20 eur s príslušenstvom možno mať za to, že žalobca bol v konaní plne úspešný, a preto súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP rozhodol, že má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že súčasne podľa § 262 ods. 2 CSP skonštatoval, že o konkrétnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v dvoch vyhotoveniach, o ktorom odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Žiline.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) v znení neskorších predpisov.